

σπανίως εὑρίσκειται ἐδῶθεν τῶν καταβρακτῶν τοῦ Νεϊλου. Τὸ παχύτατον αὐτοῦ δέρμα ἔχει τιμὴν μεγίστην. Λογίζεται ἀρμολιώτατον πρὸς κατασκευὴν τῶν ἀσπίδων, τὰς ὁποίας κοινῶς μεταχειρίζονται οἱ Ἀραβες. Τὰ μικρότερα κομμάτια χρησιμεύουν δι' ἀσκούς, αἱ δὲ μένουσαι λωρίδες διὰ μαστιγὰς. Οἱ ὀδόντες αὐτοῦ, προσίτι, τιμῶνται μεγάλως, καθότι νεωστὶ ἀνεκαλύφθη ὅτι ἐξ αὐτῶν κατασκευάζονται ὀδόντες ἄριστοι κατὰ μίμησιν τῶν ἀνθρώπων. Ὁθεν καὶ μεγάλη ποσότης τῶν ὀδόντων τοῦ Ἴπποποτάμου στέλλεται κατ' ἔτος εἰς Λονδῖνον καὶ Παρισίους. (Ἴδε Ἀποθ. Τόμ. Β'. Σελ. 1—3.)

Τὸν κροκόδειλον μᾶς περιγράφει ὁ Ἡρόδοτος οὕτω — Ἰῶν κροκοδείλων ἡ φύσις εἶναι τοιαύτη. Τέσσαρας μῆνας εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χειμῶνος δὲν τρώγει τίποτε· ὃν δὲ ζῶον τετραπόδον, εἶναι χερσαῖον καὶ λιμναῖον· διότι γεννᾷ τὰ αὐγά του καὶ τὰ ἐκλεπίζει εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸ περισσότερον μέρος τῆς ἡμέρας διατρίβει εἰς τὴν ξηρὰν, τὴν δὲ νύκτα ὅλην εἰς τὸν ποταμόν· διότι τὸ νερὸν εἶναι θερμότερον ἀπὸ τὴν αἰθρίαν καὶ τὴν ὄρσον. Ἀπ' ὅλα δὲ τὰ θνητὰ, ὅσα ἡμεῖς γνωρίζομεν, αὐτὸ ἀπὸ μικρότατον κατὰ τὸ μέγεθος γίνεται μεγαλώτατον· διότι τὰ αὐγά, τὰ ὁποία γεννᾷ, δὲν εἶναι πολὺ μεγαλῆτερα ἀπὸ τὰ τῶν χηνῶν, καὶ ὁ νεοσσός του γίνεται ἀνάλογος μὲ τὸ αυγόν· αὐξανόμενος δὲ γίνεται καὶ ἕως δεκαεὶς πήχεις, καὶ ἔτι μεγαλῆτερος. Ἐχει δὲ ὄμματα μὲν χοίρου, ὀδόντια δὲ μεγάλα καὶ χαυλιόδοντας ἀνάλογους μὲ τὸ μέγεθός του. Μόνον δὲ τοῦτο τὸ θηρίον δὲν ἔχει γλῶσσαν ἐκ φύσεως, οὔτε κινεῖ τὸ κατωσάγωνον, ἀλλὰ, διαφέρον καὶ κατὰ τοῦτο, εἶναι τὸ μόνον θηρίον, τὸ ὁποῖον προσπελάζει τὴν ἄνω σιαγόνα εἰς τὴν κάτω. Ἐχει δὲ καὶ ὀνύχια δυνατὰ καὶ δέρμα λεπιδωτόν, τὸ ὁποῖον ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν εἶναι ἀρρήκτον. Μέσα εἰς τὸ νερὸν εἶναι τυφλόν, καὶ ἔξω εἰς τὸ ἕλαιον ὀξυδερκέστατον. Ἐπειδὴ δὲ ζῆ εἰς τὸ νερὸν, ἔχει ἔσωθεν τὸ στόμα γεμότον ἀπὸ βδέλλας· τὰ ἄλλα λοιπὸν ὅλα πτηνὰ καὶ θηρία τὸν ἀποφεύγουσιν· ὁ δὲ τροχίλος, ὠφελῶν αὐτόν, ἔχει εἰρήνην μαζῆ του· διότι, ὅταν ὁ κροκόδειλος ἀπὸ τὸ νερὸν ἐκβῆ εἰς τὴν γῆν καὶ χάσκη, (συνειδέξει δὲ νὰ κόμνη τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τὸν ζέφυρον ἄνεμον), τότε ὁ τροχίλος ἐμφαίνων εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ, καταπίνει τὰς βδέλλας, ὁ δὲ κροκόδειλος εὐαρεστεῖται ὠφελούμενος, καὶ δὲν βλάπτει καθόλου τὸν τροχίλον.

Ἐἷς τινὰς μὲν Αἰγυπτίους οἱ κροκόδειλοι εἶναι ἱεροί, εἷς τινὰς δὲ ὄχι, ἀλλὰ τοὺς μεταχειρίζονται ὡς πολεμίους. Οἱ δὲ κατοικοῦντες περὶ τὰς Θήβας καὶ οἱ περὶ τὴν λίμνην τοῦ Μοίριος τοὺς ἔχουσι πολλὰ ἱεροῦς, καὶ τρέφουσιν ἑκάτεροι ἀπὸ ἓνα κροκόδειλον μαθημένον νὰ ἴηαι χειροῦθης· βάλλοντες δὲ εἰς τὰ αὐτὰ των ἐνώτια χρυσὰ καὶ λίθινα χυτὰ, εἰς δὲ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας περιδέματα, καὶ δίδοντες τοὺς τροφήν ἀπότακτον καὶ θύματα, περιποιῶνται αὐτοὺς πολλὰ καλὰ ἐνόσω ζῶσιν, ὅταν δὲ φορήσῃσι, τοὺς ταρι-

χεῖουσι καὶ τοὺς θάπτουσιν εἰς ἱεροῦς τάφους. Οἱ δὲ κατοικοῦντες τὴν Ἐλεφαντίνην πόλιν καὶ τοὺς τρώγουσι· διότι δὲν τοὺς νομίζουσιν ἱεροῦς. Λέγονται δὲ ἔχει κροκοδείλοι, ἀλλὰ χασμαί· κροκοδείλους δὲ οἱ Ἰωνες ἀνόμασαν αὐτοὺς παρομοιάζοντες τὸ σχῆμα των μὲ τὸ τῶν κροκοδείλων, τῶν γινομένων εἰς τὸν τόπον των μέσα εἰς τοὺς φρακτάς.

Τοὺς πιανουσι δὲ μὲ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους, ἐγὼ ὁμῶς γραφῶ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μὲ φαίνεται ἀξιώτατος διηγήσεως. Ἀφοῦ βραχὴ δόλωμα εἰς ἀγκίστρον πλάτην χοίρου, τὸ ρίπτει εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ, αὐτὸς δὲ, ἔχων ἓνα ἄλλον μικρὸν χοῖρον εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, τὸν κτυπᾷ· ἀκούσας λοιπὸν τὴν φωνὴν ὁ κροκόδειλος, τρέχει πρὸς αὐτήν, ἔπειτα, ἀπαντήσας τὴν ράχιν, τὴν καταπίνει, ἔξωθεν δὲ τὸν ἔλκουσιν. Ὅταν δὲ ἐξέλκουσθῆ εἰς τὴν γῆν, πρῶτον μὲν ὁ θηρευτὴς χρεῖε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ μὲ λασπην· καὶ ἂν μὲν κάμη αὐτὸ, πολλὰ εὐκόλα ἐπιτα τὸν ὑποτασσεῖ· ἂν ὁμῶς δὲν τὸ κόμη, μὲ κόπον.

Φαίνεται ἀληθῶς παραδοξόν, ὅτι ἔθνος πολιτισμένον, ὡς αἱ Αἰγύπτιοι, ἐλοτρεῦαν τὸ ζῶον τοῦτο ὡς θεόν. Ἄλλ' ὁ ἀπόστολος Παῦλος λύει τὴν ἀπορίαν μὲ τὰ ἐφεξῆς λόγια· Διότι, γνόντες τὸν Θεόν, οὐχ ὡς Θεὸν ἐφεξῆς λόγια· ἢ εὐχαρίστησαν· ἀλλ' ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς ἐδόξασαν, ἢ εὐχαρίστησαν· ἀλλ' ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδία· φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν· καὶ ἤλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφάρτου Θεοῦ ἐν ὁμαίωματι εἰκόνοσ φαρτῶ ἀνθρώπου, καὶ πετεινῶν, καὶ τετραπόδων, καὶ ἐρπετῶν. Ἡ ἀνθρωπίνη φιλοσοφία μόνη δὲν ἀρκεῖ ν' ἀπαλλάξῃ τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τὴν πλείον παχυλῆν εἰδωλολατρείαν, καὶ τὰ πλείον αἰσχροῦ ἐγκλήματα.

ΟΡΝΙΣ Ἰνδικός, ἀλέκτωρ, καὶ φασιανός, συνεχαιόκουν. Μετὰ καιρὸν, ἐσταλθῆ ἄλλαχῶ ὁ Ἰνδικός ὄρνις· ὁ δὲ ἀλέκτωρ καὶ φασιανός ἐμάλωσαν· ὁ ἀλέκτωρ ἐνίκησεν, καὶ ὁ φασιανός ἔγινεν ἀφαντας. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὑπέστρεψε, συνωδευμένος μὲ τὸν Ἰνδικὸν ὄρνιν· οἱ δύο σύμμαχοι ἔπεσαν κατὰ τοῦ δυστυχῆς ἀλέκτορος, καὶ τὸν ἐσκότωσαν.

ΠΕΡΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΡΟΞΥΣΜΟΥ.

ΠΟΛΛΑΚΙΣ θεράπυεται ὁ παροξυσμὸς μεταξὺ τῶν κατωτέρων τῆς κοινωνίας κλάσεων δι' ἀποκρῶφον ἰατρικῶν. Μ' ἔτυχε ποτὲ γραμματεὺς τις περίφημος διὰ τὴν θεράπειαν τοῦ παροξυσμοῦ· ἀλλὰ μαλονότι ἰσχυρῶς τὸν παρεκάλεσα, δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ φανερώσῃ τὸ μυστικόν. Ἐπιτυχαίνου δὲ οἱ τοιοῦτοι, μόνον διότι ἐμπνέουσι θάρρος καὶ πεποίθησιν. Εἰς τὸν βίον τοῦ Λόρδου Ἀρχιδικαστοῦ Χόλτ ἱστορεῖται τὰ ἐξῆς περίεργον.

Κατὰ τὴν νεαράν αὐτοῦ ἡλικίαν εἶχεν ὁ κύριος Χόλτ ὑπέρμετρον ζωηρότητα, ὥστε δυσκόλως ἠμπόρει νὰ χαλινωθῆ· ἔτυχε δὲ εἰς μίαν περίστασιν νὰ σταθῆ μὲ τινὰς συντρόφους του εἰς ξενοδοχεῖόν τι, ὅπου ἐμβῆκαν